

Kulturně společenská revue

Stejný ksichty[®]

<http://ksichty.freemusic.cz>

Všechno je to o mně

zapřísahá se Martin Šmíd

číslo 2

© SPPress, listopad 2001

Editorial

Asi by bylo vskutku předčasné analyzovat, či snad hodnotit náš časopis s vědomím, že má za sebou teprve druhé oficiální číslo. Nemá smysl lámat hůl, pokud ještě nedošlo na lámání chleba. Proto pouze krátce.

Pozastavil bych se nad čtyřmi pojmy: kvalitou, kvantitou, cenou a profesionalitou.

Na kvalitu občasníku *Stejný ksichty* lze nahlížet ze dvou hledisek. Kvalita obsahu je úměrná schopnostem a pílí přispěvatelů a její hodnocení je nadmíru subjektivní. Je mi upřímně líto čtenářů, kteří si časopisem byt jen listují, aniž by tušili, o co jde. Jejich soudy jsou sice předpovídatelné, ale zároveň vždy překvapivé. S tím je nutno se smířit.

Dále je tu kvalita sazby, grafické úpravy a tisku. Co se týče lámání a dalších typografických záležitostí, pak vězte, že to bude jenom lepší. Kvalitu tisku asi nezvyšíme.

S tiskem souvisí i kvantita. Větší náklad s sebou nese samozřejmě více práce, ale hlavně více černobílých vydání (netýká se obálky). Příliš velké množství barevných kopií by prostě jistý státní podnik nemusel vydechat.

Cena je, řekněme, úsměvná. Pokud není čtenář rovnou obdarován, pak zaplatí za barevnou verzi 20 Kč a černobílou 10 Kč. To proto, aby to nebylo úplně zadarmo (neboť, co nic nestojí, toho si člověk nepovažuje), a taky proto, aby všichni nechtěli jenom barvu.

A profesionalita? O tu se otírám zejména kvůli autorství obsahu jednotlivých čísel, zvláště pak fotografií. Ilustrační foto či jiné grafické materiály pocházejí z různých zdrojů. Pokud známe jejich autora, je jeho jméno uvedeno. Často je však pro nás autor neznámý. Ovšem archiv je omezený a není z čeho brát. Proto bych případně "duševně okradené" autory poprosil o schovavost, pokud tento nedostatek odhalí.

Další číslo vyjde asi až v roce 2002, takže mi dovoluje, abych vám za celou redakci popřál ona obligátní přání, jež s sebou nese konec každého kalendářního roku.

Pepik

šéfredaktor

Kulturně společenská revue

STEJNÝ KSICHTY

začala vycházet v květnu 2001. Jejím účelem je shromažďovat a distribuovat všechny relevantní informace týkající se kulturního a společenského dění uvnitř a v okolí volného hudebního sdružení nazývaného

FESTIVAL STEJNEJCH KSICHTŮ.

Jedná se o společenství v současnosti sedmi kapel (Ahmed má hlad, BFLMPSVZ, Jarabáci, Kapitán Kajman, Klec, Monty Pičusův létající pes a Neočekávaný dýchánek), jež spojuje jejich velmi nápadné personální propojení. Z těchto vazeb často plyne i žánrová podobnost, ovšem není to zdaleka podoblem ani účelem.

Vydává:

SPPress®

vydavatelství netušených hudebních a literárních fondů

Šéfredaktor: Petr Kadaník

Internet: <http://ksichty.freemusic.cz>

Email: kadanik@feld.cvut.cz

Redakční rada:

Jitka Hejtmánová

Antonín Hlušítk

Martin Šmíd

Michal Šmíd

Příspěvky uveřejněné v tomto listu nemusí vyjadřovat názory redakce.

Přetisk článků je možný pouze se souhlasem redakce a s uvedením zdroje.

Vedení listu uvítá jakékoli příspěvky a připomínky. Nevýžádané rukopisy a grafické materiály nevracíme.

Novinky od ksichtů

Malej Faker: Getting Started

Vypadá to, jako by se Stejný ksichty zavázali k tomu, že přivedou na svět každý měsíc nového člověka. Důkazem je Vojtěch Šmíd, syn Fakera a Jitky. Ovšem ani tato událost nezměnila ambivalentní vztah Vojtěchova otce k multikárárn.

Pičus v gipsu

Možná si někteří ze čtenářů povšimnuli, že Pičus odehrál poslední koncert na Barátnické rychti vsedě. To proto, že by vostojte nemohl hrát na kytaru a zároveň se opírat o francouzské hole. Na vině je odbíjená, sport všech generací. Společně s Lloydem (trubka z Neočekávaného dýchánku) tak vytvářejí na veřejnosti dojem, že to občas pokulhává.

Ahmed žádá o stravu

Už to nebude dlouho trvat a Ahmed má hlad se přesune na pár dní do Ostravy. Ve dnech 12.-18.listopadu má v plánu natočit a smíchat v místním studiu při Českém rozhlasu několik svých vypalovaček a následně je mezi nás distribuovat. Stodolní ulice se má na co těšit.

Vyprodá SPPress koberec?

Odněkud vod Varnsdorfu dorazila do vydavatelství SPPress nabídka na vydání debutového CD hudební skupiny Totální výprodej koberců. Ačkoliv se nejedná o kapelu z FSK, je docela možné, že se SPPress tohoto vydavatelského úkolu zhostí. Buďte trpěliví.

Filip Hrubý (Ahmed má hlad)

Foto: Jakub Hněvkovský

Ksichtí koncerty (chronologicky řazené)

Neočekávaný dýchánek a Rudovous

KC Kaštan, Praha 6 - Břevnov, 3. listopad 2001

Jarabáci a Lidee Noire

Klub Mlejn, Praha-Stodůlky, 7. listopad 2001

Ahmed má hlad

Barátnická rychta, Praha-Malá Strana, 9. listopad 2001

Ahmed má hlad

Teplíce, 10. listopad 2001

Kapitán Kajman a Sváťa Karásek a Pozdravpámbu

Restaurace Domov, Louny, 23. listopad 2001

Neočekávaný dýchánek, Klec, Tra-band, Rudovous a Ahmed má hlad

Syrečková párty, Letní kino, Litoměřice, 24. listopad 2001

Neočekávaný dýchánek

Brno, Klub Alterna, 29. listopad 2001

Kapitán Kajman a Hodiny na tmu

Hostinec Na Slamníku, Praha-Bubeneč, 4. prosinec 2001

Ahmed má hlad

U-Turn, Mladá Boleslav, 7. prosinec 2001

Kapitán Kajman a Totální výprodej koberců

asi někde ve Varnsdorfu, 8. prosinec 2001

Jarabáci

Trampeký byt v Karlíně, 13. prosinec 2001

Neočekávaný dýchánek a Ahmed má hlad

Palác Akropolis, Praha-Žižkov, 15. prosinec 2001

Ahmed má hlad

Zach's Pub, Plzeň, 19. prosinec 2001

Ahmed má hlad

Opava, 21. prosinec 2001

VZPOMÍNKY KYTARISTY

ANEB MOJE DŘEVĚNÉ MILENKY

Část druhá: Od gibsona k hotovsonovi aneb Jak jsem začal blbnout

Autor: Antonín Hlušík

V průběhu roku 1997 jsem si konečně vydělal dost peněz na gibsona. Můj vysněný model Les Paul Studio se v té době dal sehnat nový za zhruba 25 000 Kč. A co čert nechtěl, v lednu 1998 jsem v Muzikusu našel inzerát na Gibson Les Paul Studio, barva wine red - přesně podle

mého gusta. Domluvil jsem si s inzerentem schůzku v naší zkušebně a ještě ten večer jsem měl svého „lespaula“ za devatenáct tisíc. Hned mě taky potkala menší nehoda - číselný zámek na kufru jsem si mimoděk přestavil na neznámou kombinaci, takže jsem se kytarou ani nemohl

pochlubit kamarádům v hospodě ... Celou noc jsem zkoušel najít tu pravou kombinaci, ale marně, a tak jsem kapituloval. Je to už tři a půl roku, co mám na kufru zámek odmontovaný, a asi to tak i zůstane.

The Les Pauls

Těžká jako prase

Je to krásný kus - tělo má z jednoho kusu mahagonu, na kterém je naklizená klenutě vyřezávaná horní deska ze dvou kusů javoru. Mahagon dává zvuku „tělo“ - basové a středové frekvence, a javor přidává výšky a ostrost. Krk je z mahagonu a hmatník z ebenu. Celé je to nastříkané průsvitným tmavě červeným lakem a kovové součásti jsou vyvedeny v chromu - střízlivá elegance. Krk má tzv. profil 59 tedy trochu tlustší, než bych při svých poměrně malých rukou chtěl, ale celkově je pohodlný. Velkou nevýhodou je, že ta kytara je těžká jako prase. Jeden čas mi často praskaly struny a já jsem dospěl k názoru, že je to proto, že je tak těžká. Totiž když na mě ta váha dolehne,

nemůžu hrát uvolněně, mám příliš silový úhoz a trhám struny. Rozladilo mě to tak, že jsem ji časem přestal brát na koncerty (mezi tím jsem měl už nějaké další kytary, o nich později). Za poslední rok jsem ji několikrát chtěl prodat, protože k čemu skvělý zvuk, když ji nemůžu brát na koncerty, ale vždycky jsem si to rozmyslel. Naposledy po nahrávání s Klecí ve studiu - ta kytara hraje tak skvěle, že by byl hřích se jí zbavovat. A navíc: tahle kytara je můj pubertální sen, vždycky jsem ji chtěl mít, protože na ni hráli Slash, Jimmy Page, Stanislav Kubeš a spousta dalších hráčů, které jsem obdivoval. Takže až nebude na chleba, možná, ale zatím ne.

Ještě trochu ke zvuku. Les Paul má krk lepený, nikoli přišroubovaný, takže má

delší dozvuk (sustain) a ve zvuku víc středových frekvencí. Má dva dvoucívkové snímače, z nichž každý má vlastní ovládání hlasitosti a tónového donu. Množství zvuků, které tahle kytara umí, je opravdu nepřehlebné - snad jen cinkavý fenderovský zvuk z toho vyloudit nejde. Ale proč taky, že, když na to můžeme mít fendera. Celý rok 1998 jsem hrál jen na ni a Jolana byla v záloze. Jak jsem s ní byl sžitý, trvalo mi asi čtyři měsíce, než jsem si na gibsona zvykl natolik, abych poznal, že je opravdu lepší, a abych ocenil všechny jeho přednosti.

Plný, bohatý zvuk

Tak především jde o čistý zvuk, bez zkreslení: aby kytara zněla hezky, je dobré, když její dřevo při rezonanci podporuje vznik dalších frekvencí - harmonických - než jen základní frekvence daného tónu. Například ono pověstné komorní *a* má kmitočet 440 Hz. Na dobré kytáře se k tomu přidá něco navíc - trochu hlubších zvuků a trochu vyšších, takže kytara nezní jako drát ve větru, ale zvuk má, jak jen to nazvat - tělo, nebo maso ... no prostě plný, bohatý zvuk. Aby tohle dřevo umělo, musí být kvalitní a musí volně dýchat. Firma Gibson kytary stříká nitrolakem, který tohle umožňuje. Jolana je nastříkaná jakýmsi neprodyšným syntetickým lakem, takže její čistý zvuk je nancovatý. Další velkou předností je dynamika - Les Paul je schopen šeptat i řvát a všechno mezi tím, a to jen podle síly úhozu. Možná to nevypadá jako velká výhoda, ale pro pocit ze hry je to k nezaplacení.

Les Paul & Slash

Tušila, o co jde

Ale mně to nestačilo. Zhruba za rok po koupi Les Paula jsem byl na návštěvě u své ženy, která tehdy pracovala v Pardubicích. Byla nemocná, a protože za ní na návštěvu přijela i bývalá spolužačka z vysoké školy, navrhla nám, abychom spolu jeli na výlet, zatímco ona bude tiše trpět v posteli. A tak jsem se ocitl v Hradci Králové v bazaru Music Hell a tam mi učaroval šíp - Epiphone Flying V. Byla celá černá, elegantní a hrála poměrně hezky, i když po delším pobytu v bazaru na ní byly hrozné struny. Byla nová - přesněji řečeno byla stará tři roky a ošumělá z neustálého skladování, ale nebyla použitá. Byl jsem natolik rozrušen, že kamarádka, která mě tam doprovázela, nakonec vybrala z útisu sedm a půl tisíce (to je polovina ceny, kterou tahle kytara tehdy stála nová v obchodě) a já jsem si odnášel trojúhelníkovou krabici. V té době se nám za necelé tři měsíce měla narodit dcera. S trochou výtětek svědomí, že i přes rodinnou budoucnost utrá-

cím za své hobby a ještě se u toho zadlužuju, jsem Ivě telefonoval, že už jedu a že mám překvapení. Tušila, o co jde, a nemýlila se.

Tenhle tvar

Šípovka se nadlouho stala záskokem za gibsona, ale stejně jsem je málokdy bral s sebou obě. Je to licenční korejská napodobenina Gibsonu Flying V a od originálu se liší v několika podstatných věcech. Originál má tělo ze dvou podélně sklížených mahagonových prken a mahagonový krk s masivní patkou (začínající někde u 14. pražce). Epiphone má tělo z olšového

dřeva - šípový tvar vyříznutý z několika prken slepených podélně k sobě, a javorový krk s menší patkou až někde u 17. či 19. pražce (už nevím přesně). Je lehčí než originál a má pohodlnější krk, ale trochu se směrem na krk převažuje a hlavně zvukově není tak bohatá jako Les Paul. To je hlavně způsobeno nátěrem - tvrdý tlustý černý lak vypadá, jako by kytaru někdo ponořil do roztavené umělé hmoty a pak to nechal ztvrdnout. Čistý zvuk tedy není nic moc, ale zkreslení je tak akorát (tady se naopak hodí, že chybějící harmonické, protože zkreslení si je vyrobí a výsledný zvuk není zahlcený). Kytara má jen jeden knoflík hlasitosti a jednu tónovou clonu, ale pro živé hraní to úplně stačí. A navíc - mně se tenhle tvar vždycky líbil i přesto, že většina lidí si jej spojuje s heavy metalem, siláckými pózami a sólovými onaniemi.

Experimenty

No a pak to začalo. Asi za měsíc mě napadlo, že když jsem za (v podstatě)

novou kytaru ušetřil polovinu ceny, můžu zbylé peníze využít jinak. Hlavně jsem si koupil na ni futrál - bylo štěstí, že byly k sehnání futrály na kytary B.C. Rich, které mají mnohdy ještě bizarnější tvary. A pak jsem začal experimentovat se snímači. Ke krku jsem koupil humbucker Gibson 496R s keramickým magnetem, který se montuje do originálních Flyingů, a ke kobyлке DiMarzio PAF, který má napodobovat staré dobré snímače Gibson z 50. let. Zvuk se zlepšil, ale tahle kombinace nebyla nejšťastnější, protože snímače zněly skoro stejně. Tak jsem časem PAF vyměnil za Gibson 500T (také se montuje do originálů). Hrál to super, ale čistý zvuk pořád nic moc. Zvykl jsem si tuhle kytaru používat stejně jako Jolanu - na kombi u nastavím nakreslený zvuk - když stáhnou volume na kytáře, zvuk se trochu vyčistí, když přidám, je zkraslenější, a když pak přidám ještě trochu overdrive, sólový zvuk je pěkně táhlý a zpěvný.

Moravský straťák

A tak jsem si táhle prozpěvoval další rok, než mi zase ruplo v bedně a rozjel jsem se do Vracova na jižní Moravě koupit na inzerát mexický Fender Stratocaster. Tady si dovolím malou odbočku - fendery mě nikdy nelákaly, protože při zkresleném zvuku bručí a zvuk není tak hutný a kulatý jako u gibsonů. Prostě mi neseděly. Ale časem se mi zachtělo rozšířit

škálu zvuků (a dostal jsem roupy), tak jsem do toho šel. A druhá odbočka - na začátku 80. let měla firma Fender problémy - kvalita nástrojů byla mizerná a asijské (nelicencované) kopie byly levnější i kvalitnější. Firma Fender si proto zřídila v Japonsku filiiálku, aby jí neutíkal y zisky, a v počátečním období byly japonské nástroje lepší než americké. Lišily se však jednou podstatnou věcí - typem magnetu ve snímačích. Originály z 50. let používaly magnetickou slitinu AlNiCo - pod každou strunu byl jeden tyčový magnet ve svislé poloze. Japonci používali feritové magnety, které nemají tak brilantní výšky. Celkové provedení je však typicky japonsky precizní. Časem Fender otevřel další filiiálku v Mexiku, a ze značky Fender Japan se stal Squier (podobně jako Gibson má Epiphone na levnější modely slavných).

Do posledního šroubku

Takže když jsem přijel do Vracova, ukázalo se, že to není mexický Fender, ale japonský Squier. Navíc měl u kobylinky instalovaný „kolejnicový“ humbucker (dvě cívky a místo pólových nástavců pro jednotlivé struny má dvě příčné „kolejnice“). Originální singl jsem dostal k němu. Byl krémové barvy s javorovým krkem, ale původní majitel si jej prý v náhlém zachvatu nastříkal celý na růžovo. Když mu to pak začalo vadit, nechal si barvu odstranit

Některé pohyblivé části, např. v kobyлке a ve válečkovém nultém pražci, zůstaly zalepené růžovou barvou. No to bylo něco pro mě! Celou kytaru jsem rozebral do posledního šroubku, kovové součásti odrezil a vykoupal v ředidle, zašlou špinu vyčistil a také konečně pochopil princip některých součástí.

Na kytáře mě zaujalo několik věcí. Předně kobyłka - nejednalo se o klasické vibrato (tremolo), kterému se říká Vintage a které je upevněné šesti šrouby k horní straně těla. Zde bylo tremolo Fender Floyd Rose, které se obvykle používá v kombinaci se zámkou na nultém pražci: masivní těžký kus nastavený tak, aby kytara dobře rezonovala. Nultý pražec ale nebyl zamykací - bylo v něm šest „kladek“, po kterých se při páčení pákou struny pohybují. U kytar s klasickým nultým pražcem z kosti nebo umělé hmoty se struny často při použití páky rozladí - všelijak v nultém pražci drhnou a přeskakují. To tento značně neobvyklý model řešil - tedy pokud nebyl zalepený růžovým lakem: struny „rolují“ po kladkách a nerozladí se tolik. Jediná nepůvodní věc na kytáře byl bílý kryt těla, na němž byly připevněny původní snímače a zapojení - než drásat barvu z plastu, který pak bude poškrábaný a ošklivý, je lepší utratit tři stovky za nový. Americké a mexické fendery mívají těla z olše (nepřehledné nátěry) nebo jasanu (přirodní povrchová

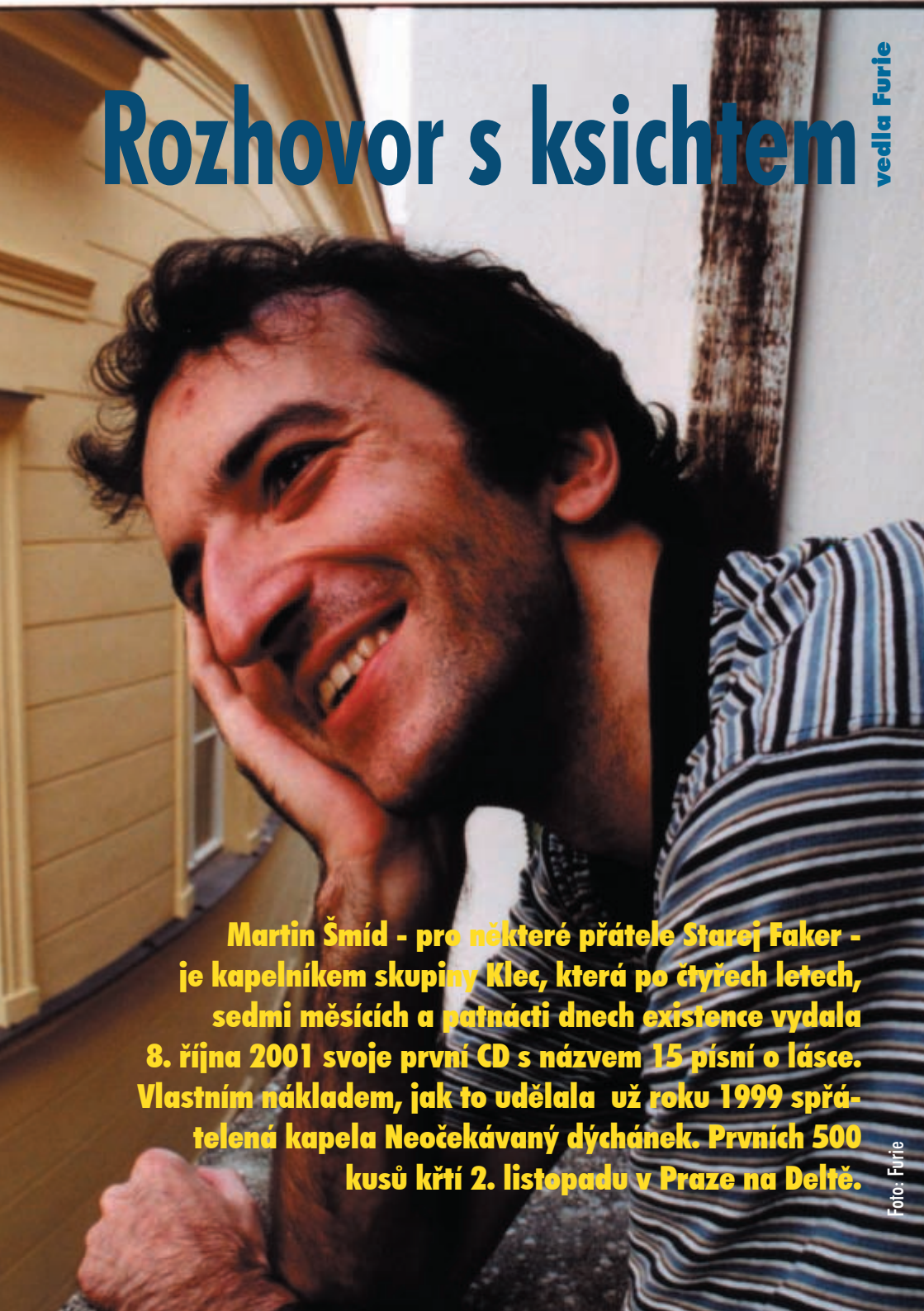

u profesionálního kytáře, ale zcela se to nepovedlo.

úprava). Japonci používají lípu - podle některých je to zvuková svatokrádež, mně to nepřišlo. Kytara je poměrně lehká, dobře zní a při nahrávání s Kleci ve studiu se velmi dobře osvědčila. □

Rozhovor s ksichtem

vedla Furie

Martin Šmíd - pro některé přátele Starej Faker - je kapelníkem skupiny Klec, která po čtyřech letech, sedmi měsících a patnácti dnech existence vydala 8. října 2001 svoje první CD s názvem 15 písní o lásce. Vlastním nákladem, jak to udělala už roku 1999 sprátcelená kapela Neočekávaný dýchánek. Prvních 500 kusů křtí 2. listopadu v Praze na Deltě.

Na Slavníku (prosinec 2000)

O KAPELE

Kolikrát budete muset nechat dolisovávat?

No, doufám, že hodněkrát. Cédéčka jsou pěkný, v pěkným obalu s pěknou fotkou a mají datovou stopu, která se v PC dokonce sama rozjede. Ale třeba se neprodá ani těch 500...

Musí následovat logicky jenom jedna otázka: proč jste si to cédéčko vydali vlastním nákladem?

Podle mě je to nejlepší. Nikomu neplatíme provize. Nikdo nás do něčeho nenutí.

Kolik jich teda musíte prodat, aby se zaplatily náklady a třeba jste ještě něco vydělali?

Abý bylo ve fondu nula, je třeba za plnou cenu tří set korun prodat sto šedesát cédéček, a když prodáme ještě o stovku víc,

zaplatíme všechny náklady a do fondu vrátíme to, co tam bylo před natáčením.

Patnáct písní o lásce mělo původně být šestnáct. Měli jste nepřekonatelné problémy kvůli Cohenovi?

Překonatelné, ale asi za delší čas. Povolení coververze písne Lover, lover, lover... od právních zástupců pana Cohena zatím nepřišlo.

A to byla jediná autorská písnička?

Jediná autorská, jejíž autor žije a je zastupován Osou. Ostatní jsou tradiční, většinou jsem k nim napsal český text.

Jak moc vycházíš z původního v jidiš?

Moc ne, zachovám většinou dvě až tři slova.

Faker & Starej Faker (Litoměřice, červenec 1999)

Foto: Jitka Šmídová

Martin v Akropoli (únor 2001)
Foto: Furie

???

Texty jsou moje, autorské. Já potřebuju kostru ze tří slov, do kterých dopíšu to svoje.

Působí hodně autenticky, kam na ně chodíš?

Však taky jsou autentický, všechno je to o mně. Akorát píseň Nudle je o Antonínovi. Ale čestný pionýrský, že jsem Nudle s tím záměrem nepsal, to tak vyplynulo. I když texty vycházejí z židovských realíí nebo lépe řečeno z realíí, které si jako židovské představuju, jsou to texty o skutečných událostech a pocitech. Ty realie mi dovolují zachovat si odstup - můžu si psát svobodně o židáčcích a mimochodem se svobodně vybrečet.

Samovolně vyplynulo z řeči, že kapela Klec hraje klezmer...

Myslím, že je velká odvaha tvrdit, že hrajeme klezmer, ale já to tvrdím. Klezmer si představuju jako taneční hudbu a chci, abychom roztančili publikum, což se nám občas daří. Ale většínou písničkami, které znějí jako techno s balkánskými názvuky. Nedávno se brácha vyjádřil, že i Jarábáci hrajou větší klezmer než my. Já tomu totiž nechávám úplně volnej průběh.

Jak jste začínali?

Domluvili jsme se s bráchou Michalem. Přišel jsem za ním, jestli bychom neudělali klezmerovou kapelu, a on hned řekl: „Jóóó.“ Ještě jsme měli basistu, kterej taky řekl: „Jóóó“, ale do hraní se moc nehrnul, tak jsme vzali Kudyda, ten pak řekl, že nemá čas chodit na zkoušky, tak jsme vzali Martina Kopeckýho a ten odešel až loni. Ze zakládajících členů jsem zůstal sám. Trumpe-tista Jakub přišel v roce 1998, bubenice Janinka a basista Jirka se přidali loni a letos nás opustil Antonín. S ním jsme ještě nahráli desku, kterou si ještě na Deltě pokřtí. Na koncertech ale už jeho part hraje kytarista Štefan. No a pro pořádek: brácha Michal odešel loni. Máme asi největší fluktuaci široko daleko.

DUCHOVNÍ INTIMNOSTI

Jak ses k hudbě klezmer dostal?

Nevím. Prostě jsem to najednou chtěl hrát. Dědeček byl Žid, maminka se cítí být Židovkou.

A ty se cítíš být kým?

V tomto kontextu mě napadá jediné slovo: Starým Fakerem... I když to taky nemám moc rád. Ty chceš ale slyšet něco duchov-

ního, že jo. Ale já ti teď nic duchovního neřeknu. Všichni teď mluví o tom, jak cítí něco vyššího nad sebou, jak je třeba činit dobro a mně už to přestává lízt přes pysky. Ale jestli chceš slyšet něco pozitivního, tak věřím, že to celý tady k něčemu je.

Duchovně přistupuješ k tomu, co hraješ, píšeš a žiješ jako Starý Faker?

Skládání mi jde lehce, na rozdíl od psaní disertace. O vztazích s lidma ani nemluvě, to je ještě horší.

Záměrně mlčíš, tak jinak: jsi žid, křesťan, muslim, ateista, džinista, newagerář?

Křesťan. Ovšem silně ovlivněný židovstvím. Jsem pokřtěný, mám doma křestní list.

A jaký křestní jméno?

Křestní Pavel, biřmovací Terezius.

ZÁBAVNOSTI

Martin Pavel Terezius Starej Faker Šmíd
Ale Fakera, Šmída a Martina jsem si nevybral.

Kdo ti vybral Starýho Fakera, rodiče?

Mně nikdo. Bráchovi ho vybral Ondřej Šanca, a protože jsem starší bratr Fakera, začalo se mi tak říkat. A já se teď snažím přijít na to, kdo vlastně jsem: jestli Martin, Pavel, Terezius, Starej, Faker, Šmíd nebo ještě něco jiného.

V naší historii žiješ jako mrtvý Martin Šmíd. Tu historku dávám ráda k dobru, že znám tu vele-slavnou mrtvolu ze sedmnáctého listopadu.

Vždycky jsem chtěl bejt slavnej, a ono se mi to splnilo tímhle dost divným způsobem. Celá ta historka mě asi deset let srala, ale pak jsem se s tím smířil.

Fakt tě to štválo tak dlouho?

No, měl jsem pocit nepatřičnosti. Co k tomu mám říkat? Nevěděl jsem. Ale když za mnou přišlo šest novinářů na desátý výročí revoluce, to už jsem si užíval.

S málokým z ksichtů už bylo uděláno tolik rozhovorů jako s tebou.

Však jsem taky slyšel, že se o mně někdo bavil a říkal: „To je takovej ten zvláštní, jak se jmenuje?“

Terezius - to by se divil.

Taky to nikde moc neříkám.

RESUMÉ

Chtěl bys ještě říct něco důležitýho k hudbě, kterou s Klecí děláte?

Celej život si myslím, že jsem špatnej hudebník a někteří lidi mi to potvrzují. Jeden známý se vyjádřil v tom smyslu, že Klec je nejlepší kapela, kterou zná, ovšem s nejhorším zpěvákem. Tak jsem si to vzal k srdci a začal jsem chodit do zpěvu. Když ale přišlo natáčení, tak hodiny nehodiny, kapela mi zpěv hodila na hlavu. Takže jsem zpěv nahrával na druhý pokus. Mezitím jsem se dost natrápil - strašně jsem toužil skvěle zpívat, a viděl jsem, jak strašně to nejde. Na podruhé to nějakou shodou okolností celkem vyšlo, i když jsou tam taky pěkně falešná místačka. Například hned na začátku - ale to můžete brát jako záměr.

Tohle je vůbec moje strategie vývoje - něco se naučím blbě sám, pak s tím přijdu na trh, sklídím kritiku, naučtu se, a abych tomu kritikovi ukázal, že nemá pravdu, svoje chyby opravím.

Až budeš dokonalý. Chceš končit takhle optimisticky?

Dokonalý? To neřeš. Mně to takhle docela baví. Ale někdy si říkám, jestli už těch konfrontací nebylo dost. Ale ještě asi ne. Konec konců, jsem Martin.

Co to znamená?

Mars je bůh války.

□

Referent teplého úseku III.

NA NÁMĚSTÍ BRÍ SYNKŮ TEPLÝ ÚSEK JAKO OD MAMINKY?

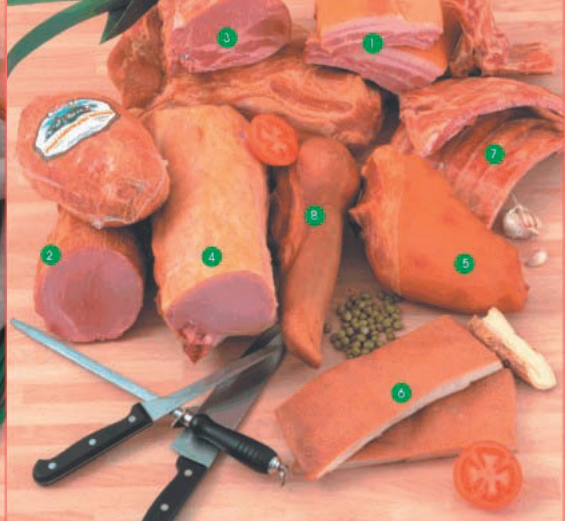
Autor: Hlad

Sliby se mají plnit, a tak se, vážení a milí konzumenti, dnes vydáváme dál na pouť po pražských teplých úsecích. Dnes se podíváme na náměstí brí Syнкů, přesněji řečeno do jedné provozovny poblíž. Odcházím od Zelené lišky, osušuji vous a stírám masťotu ubrouskem a vyrazím ulici Za Zelenou liškou. Mijím uzenářství, lahůdkářství, stánek se žrádlem pro domácí zvířata, přecházím Humpoleckou ulici a dál mijím kadeřnictví, potraviny a na samém konci ulice zahybám doprava okolo rohové restaurace Na Zelené lišce. Ulice Pacovská mě pak dovádí kolem dvou květinářských stánků a hřbitovni zdi až na zastávku autobusů.

Nastupuji do vozu linky č. 193 a v nízkopodlažním vozidle usedám na sklápěcí sedačku na zadní plošině. Cesta bude dlouhá. Jsou dvě možnosti - buď jet až na konečnou na náměstí a vrátit se kousek ulicí podél kolejí linky 11, nebo

vystoupit jednu zastávku před konečnou a dojít. Jakkoli dbám na přesné zeměpisné informace, dnes žádám laskavého čtenáře o shovívavost - neznám ani název ulice, ani přesný název oné

předposlední zastávky. Jsem si jen jistý, že je to zastávka následující po Nuselské radnici.

A jsme tu. Vítá nás malá úzká vykachlikovaná místnost. Stoly „na stojáka“ lemují stěny a nakonec přicházíme k pultu, který místnost přehrazuje v její poslední pětině. Přimo proti nám páří pult a vlevo je cedule nabídky (plastová se zasouvacími cedulkami). Výběr je široký - guláše, polévky (obvykle 1x vývar a 1x zahusťená - gulášová nebo dršťková), klobásy, párky,

zvlášť a přísada se pak na ně jen tak „plkne“. Tudiž se jedná o chutně přípravenou jemnou kotletu, jejíž chuť přebíjí průmyslově vyráběná „srbská“ či „cikánská“ (na tom nesejde) směs zeleniny. A pak, porce byla za stejnou cenu výrazně menší. Pečený bůček byl standardní, uvítal bych, kdyby byl slanější a více česnekový, ale takovohle výhradu lze vlastně mít k jakémukoli jídlu.

Vtírá se povzdechtnutí, že jsem dnes jaksi příliš rychle hotov, a asi na tom něco bude.

Rock&Pop! Tak jsem si ho koupil a odjíždím tramvají osmnáctkou do centra. Do příští mi, vážení čtenáři, dovolte rozvázat další cestu - jsou totiž dvě možnosti: buďto na Karlově náměstí přesednout na čtrnáctku a dojet za řeku na Smíchov, nebo na desítku či čtyřku a vydat se směrem Královské Vinohrady. A kam se tedy pojedete? Nechte se překvapit!

pečený bůček, ovar, dokonce i srbské žebírko (sic!) a tak podobně. Nabídka je trochu nepřehledná, ale kdo hledá, najde.

Zde jsem vyzkoušel polévku - vývar (zahřívá v mrazivém dni, ale dosti slaná). Jindy jsem si dal srbské žebírko s knedlíky. Samo o sobě by nebylo špatné, ale na Zelenou lišku nemá - a hned vám řeknu proč. Na ZL se kotlety dusí společně se zeleninou, takže chuti přísad se navzájem propojí a, řečeno moderně, integrují. Na „Synkáči“ se kotletky opečou či podusí

Tento podnik do seriálu patří svojí podstatou, ale kdybych měl rozdávat hvězdičky, ZL by dostala 5 a Synkáč 3. Oddechám směrem na náměstí a - co si to čte ta pohledná slečna na tramvajovém ostrůvku? -

Astrologický koutek

Neočekávaný dýchánek

Sabiánský symbol Slunce:

Dvě holandské děti si hlasitě vyměňují názory

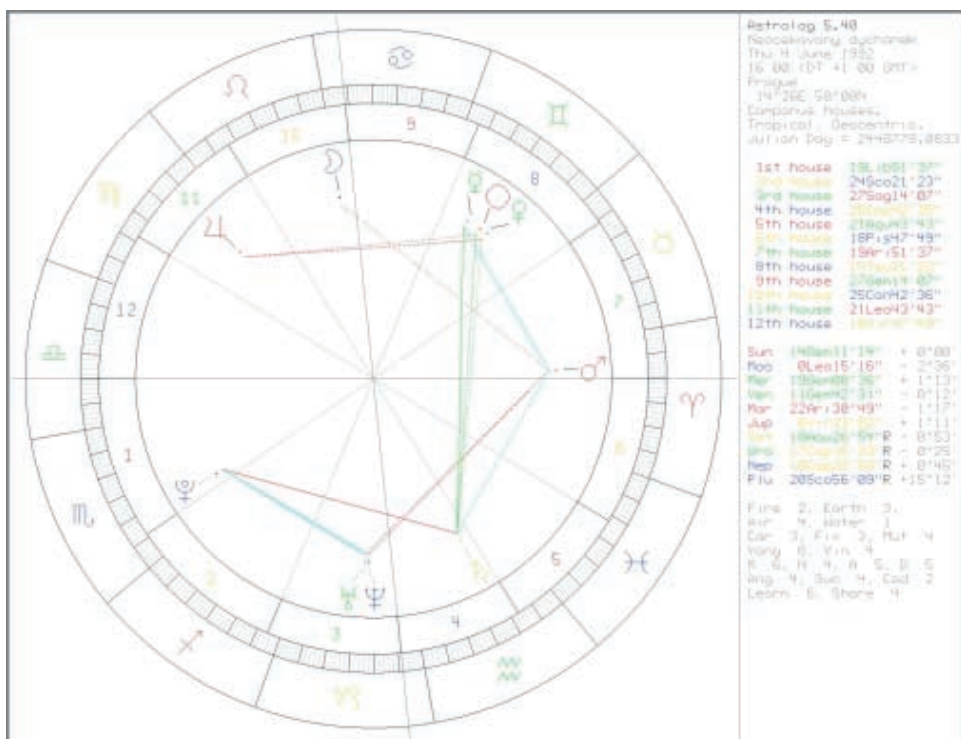

Podle dvou dotazovaných členů (Fakera a Hlušfouna) začal být Dýchánek Dýchánkem na první zkoušce dne 4. června 1992 ve čtyři odpoledne letního času. Je první zkouška počátkem samostatné existence? Bůh ví, autor koutku neví. Ten jen dostal datum a jako stroj vyprodukuje interpre-

taci. Pánové stěžejní členové to tak chtějí, mají to tak mít.

Horoskop skupiny má tvar posunutého těžiště, což ukazuje na všestrannost sklopenou s jasným směřováním. Samotné těžiště – stelium Jitřenky Venuše, Slunce a Epiméthea Merkura v Blížencích a osmém domě naznačuje silnou vložku ke komuni-

kativnosti, lehkosti tvorby, zdravý rozum, ale i určitou povrchnost, citovou mělkost či intelektualizování. Harmonický aspekt těžiště (zejména Merkura) na Saturna (ve Vodnári a čtvrtém domě) podtrhuje již naznačenou rozváznost a přidává disciplinovanost a systematicčnost (možná nepřiznanou - Saturn je retrográdní). Mars na

Neočekávaný dýchánek na festivalu v Řepici (léto 2000)

descendentu ve „svém“ Beranu ukazuje na průraznost až nekompromisnost. Luna u středu nebes na přelomu Raka a Lva zas zdravou tíždávost (která, nehledána, by mohla přecházet až do podbízení se obecnému vkusu). Jupiter v Panně naznačuje perfekcionista sklon, které však mohou být v lehkém rozporu s již uvedenou lehkostí. Velmi výrazný znak - sextil Pluta ve Štíru a prvním domě a přesné konjunkce Uran-Neptun v Kozorohu a třetím domě - ukazuje na značný význam z hlediska celospolečenského (jde o transpersonální planety), který by mohl

spočívat v komunikaci kolektivní osobnosti skupiny za přirozeného skloubení originality a hlubšího (duchovního) významu, z praktického hlediska tento sextil znamená skoro neořešitelnou persistenci (neboli tuhý kořínek) tohoto věhlasného uskupení.

Tak dobře, pěkně's nám to nandal, ty starej podvodníku, mohli by říct stěžejní členové autorovi, ale co si z toho vezmeme? Na to by autor asi odpověděl: Vemte si, co chcete, já vám jen říkám, jak to bylo s hvězdama, když jste měli první zkoušku. A kdyby vás zajímalo, co se děje s hvězdama teď, tak

vám řeknu, že vám přes to vaše stelium tranzitu Saturn, tak se nedivte, že moc nehrajete. (Nebo že by to bylo tím, že Zuzana kojí?) Máte ho (Šaturna, na rozdíl třeba ode mě, vy hadí) dost slušně postavenýho, takže to bude znamenat nejspíš potřebnou regeneraci, vytvarování a upevnění, které by se mohlo zúročit, až Saturn vysmrkne do Raka a dá Dýchánku, jakož i jeho osmadvacitiletým členům, pokoj. Pak byste mohli bejt i docela slavný.

Nostradamus Remcelkius

Neočekávaný dýchánek ve zkušebně (duben 2000)

V nultém čísle ksichtovského občasníku jsem vám, milí čtenáři, sliboval představit jednotlivé kapely sdružení Festival stejnejch ksichtů. Leč, jak říkávala moje babička: Sliby se slibujou, blázni se radujou...Inu první číslo se objevilo a kde nic tu nic. Se zpožděním se to pokouším napravit na stránkách výtisku s pořadovým číslem dvě. Namísto avizovaných portrétů kapel se však protentokrát musíte spokojit s jakýmsi "úvedením do problému". Situace v ksichtech se totiž může jevit tuze nepřehledná a bez úvodní faktograficko-komentátorské masáže by slibované profily jednotlivých skupin postrádaly jakýsi solidní základ, na němž by bylo lze stavět. Třeba vám tato úvodní stať trochu udělá v celé věci jasno, třeba vaše zmatení bude ještě větší než kdykoliv předtím. Leč dosti úvodních plků a přejděme k první části, která by se mohla jmenovat třeba, třeba Tracha historie nikoho nezabije.

NEJSOU VŠECHNY KSICHTY STEJNÝ

Trocha historie nikoho nezabije

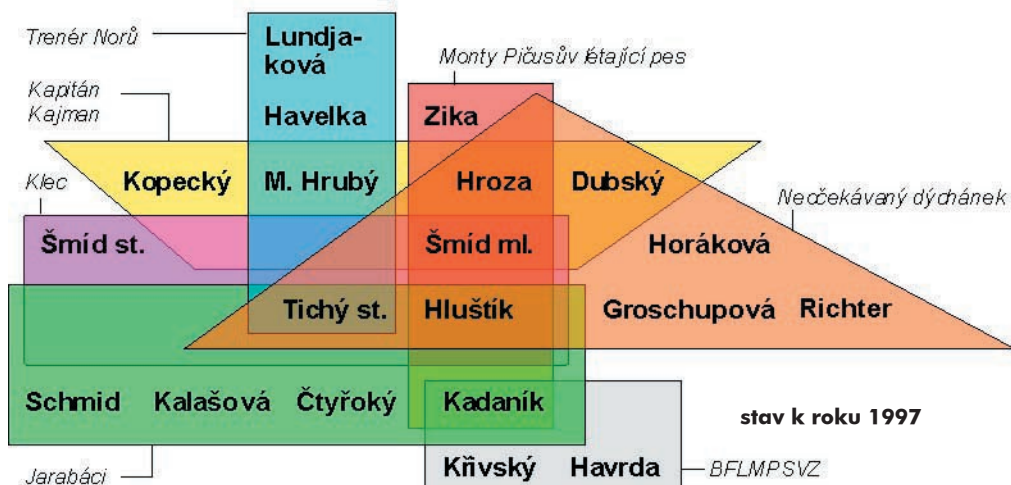
Pokusím se být stručný. Během května či června roku 1992 dává Miša Hrubý dohromady Neočekávaný dýchánek. Členové se rekrutovali z krátkodobého tělesa Country Band (Zuzana Groschupová, Martin Kopecký, Jarda Richter), jednak z vyšumivší původně broumovské skupiny Sveřepé prase (Kopecký, ke konci též autor těchto řádků Faker). Výše jmenovaní spolu s Antonínem Hlušítkem a Lucií Horákovou vydrželi pospolu až do roku 1995, který lze označit za přelomový. Zuzana odjela na půl roku do USA a Miša Hrubý nelenil a z členů ND a několika nových tváří (důležití jsou dechař Michal Hroza, zpěvák a flétnista Martin Šmíd a bubeník Tomáš Dubský) sestavil divoké sdružení Kapitán Kajman (nelze opomenout ani předchozí několikátýdenní existenci dechovky (sic!) České dechy). Po návratu Zuzany zpoza oceánu Miša překvapivě opouští ND a dochází ke zlomovému okamžiku, nějaký čas totiž Dýchánek i Kajman fungoval paralelně v hodně podobné sestavě. Tato schizofrenie trvala do prosince 95, kdy poprvé vystupuje ND s Dubským a Hrozou namísto Miši Hrubého a "bigbandová" sestava Kajmana

je rozpuštěna. Kapela ale nezanikla, po úvahách o změně názvu na Můj jezovec pokračuje inovovaný, nadále s ND spojený a zcela nekytarový Kajman. Další personální vztah Dýchánku a Krokodýla ponechme prozatím stranou, více se o něm dozvíte v chystaných dílech o jednotlivých kapelách. Na scénu totiž záhy vstupují další osoby.

Například Ondřej Kudyd Tichý, který od dubna roku 1996 se svým kontrabasem tvrdil muziku u Dýchánku. Jeho dřívějším působištěm byla spřátelená skupina Naslouchejte hlasu vypravěče, tou dobou již také kormidloval od folkových vod k žánrově všehočuti vlastní soubor Jarabáci. Pro účinkování v Jarabácích záhy zlákal Antonína a na o pár měsíců později též do Prahy z brněnských studií na pražskou ČVUT příšedšího znoububeníka Petra Kadaníka, kterýžto byl tahounem kultovního podkrkonošského undergroundově bigbeatového tria BFLMPSVZ. Zůstaňme však nadále ve "stříbrném" roce 1996. Na jeden koncert Miša Hrubý přivedl svého nového kamaráda, pro něhož se velmi záhy vžila lahodně znějící přezdívka Pišus. Nebyl by to Miša, kdyby s ním nezaložil příležitostný band Mickey Pitchus and the Visitors za více

či méně pravidelné účasti dalších členů Dýchánku a Kajmana.

První polovina roku 1997 byla dobou útlumu výše zmíněných skupin, (Zuzana v Kansasu, Miša Hrubý na vojně), snad jen Jarabáci vystupovali častěji. Na scénu se ovšem po intermezzu s podivuhodnou skupinou Lunovis vrací Martin Šmíd, aby s autorem těchto řádků, který zrovna nemaje kde rozláhnout měch, založil klezmeru holdující kapelu Klec. A tu se již přiblížil magický třináctý (alespoň mé anály toto datum uvádějí, ale za přesnost tentokrát neručím) červen, kdy u Raťa na Hanspaulce vystoupily všechny orchestry pohromadě - Klec s Kudydem u basy, Jarabáci, Dýchánek, Kajman a na závěr nově zformovaná a personálně stabilizovaná tlupa kolem Pičuse, přejmenovaná na Monty Pičusův létající pes. No a málem bych zapomněl na krátko existující skupinu Trenér Norů, další dítko zakladatelské vášně Miši Hrubého. Dalšími členy byla harmonikářka Hanina Lundiaková, později doporučená do Rudousove, a banjista Miša Havelka, který se rok nato stal členem Kajmana. Od tohoto večera se traduje legenda o "těch samejích ksichtech", co neslezou z pódia, ačkoliv se na něm má vystřídat řada kapel.

Obdivuji nezasvěceného čtenáře, který dočetl až sem a může o sobě prohlásit, že je stále v obraze. A to jsem ještě nezmínil některé víceméně jednorázové projekty jako Vyplivnutý žalud, Broumovská kapela či Delikátní démon. Proto již raději uzavřu svůj historický exkurs dvěma konstatováními. První se týká nejčerstvějšího přírůstku do stejnosměrné rodiny, kterým není nikdo jiný než Ahmed má hlad. Zpočátku především atrakce studentů slovanských jazyků se vzhledem ke společným hudebním i nápojovým zálibám nemohla se světem stejných ksichtů minout, zvláště když zde od jisté doby existovalo personální propojení. Takže od května (nebo června?) 2000 byl Ahmed na vlastní žádost zařazen na tehdejší ksichtový web.

No a poslední informaci, která by v této části neměla chybět, je skutečnost, že zatímco v letech 1997 - 1999 bylo personální propojení ksichtů velmi těsné (což ovšem nevylučuje přesuny v řadách jednotlivých kapel), v posledních zhruba dvou letech dochází k jistému rozvolnění, pře-

devším k nárůstu pracovní rodčovských povinností jednotlivých členů. Takže dnes je situace taková, že kupříkladu současná sestava Kapitána Kajmana není personálně provázána s žádnou jinou kapelou. A toto konstatování vytváří takový pěkný oslí můstek k následujícímu oddílu, který

by mohl mít titulěk třeba Kdo je a kdo není stejnej ksicht.

Kdo je a kdo není stejnej ksicht?

Na to se samozřejmě názory mohou různit a taky se vždycky různily, různí a různit budou. Ksichty nikdy neměly žádné stanovy, členské příspěvky či legitimace (ani ty vázané v kůži protivníků - ksichty koneckonců nemají protivníků). K jakési "kodifikaci" ksichtů došlo před zhruba půldruhým

rokem, kdy šefredaktor revue, kterou právě držíte v ruce, vytvořil společné internetové stránky skupin Neočekávaný dýchánek, Jarabáci, Klec, Monty Pičusův léta-jící pes, Kapitán Kajman a BFLM-PSVZ (Ahmed přibyl o pár měsíců později). Členy výše zmíněných kapel lze tedy považovat za stejné ksichty. Ale pak je tu celá řada dalších těles s personálními vazbami na výše zmíněné. Tak třeba stále ještě občas fungující kapela Naslouchejte hlasu vypravěče,

kteřá dala světu stejnejch ksichtů bratry Tiché, tj. Kudyda a Loyda, a také stávajícího basistu Kleci Jirku Váňu. Anebo pubrockové Rohlíkovy Bar Fly's, neboli Barový mouchy, chcete-li, kde tvrdí rytmiku kajmanovský bubeník Tom Grund (a na pár koncertech si s nimi zahrál i Míša Hrubý). A když už jsme u Kajmana, jeho stávající harmonikář Vláda Günter má vlastní skupinu Kade Chim, jejímiž předchůdci byli keltsko-balkánsko-folkrockový Sen Vesen. V táboře

stejných ksichtů velmi ctěný a oblíbený Rudovous má ve svých řadách Haninu Lundiakovou, která taktéž svým způsobem vzešla z ksichtovské líhně. A pak nelze opomenout v současnosti náramně rozjetý dvoutaktní stroj jménem Traband, kde na trubku hraje Jana Modráčková (bubenice Kleci, před Trabandem byla členkou poslední sestavy Zubů nehtů) a nově též Jakub Schmid (Klec, Jarabáci). Takže proč jsou členy ksichtů Jarabáci, Kajman, Ahmed a další a ne třeba právě Traband?

Nedávno jsme tuhle otázku řešili během jednoho z četných sedánek v domovské ksichtí hospodě Nad Královskou oborou. Tamním jako vždy nedýchatelem éterem létaly nejrůz-

nější hlášky, ale zpětně soudím, že hřebíček na hlavičku uhodil náš šéfredaktor, když řekl, že do ksichtů asi patří hlavně členové těch kapel, kteří se často setkávají v hospodě (nejenom v hospodě, dodávám já, třeba i na výletě, při společenských hrách, na Thámovkách, na koncertech jiných kapel apod. ...). Ale těchto akcí se zhusta účastní i přátelé či rodinní příslušníci, kteří v žádné kapele nehrají, takže ksichty není nutné brát jako výhradně muzikantské společenství. (Však to by byla možná trochu otrava, bavit se jenom o koncertech, nástrojích a tak). Ale i tu hospodu coby středobod veškerého ksichtího života je třeba brát s rezervou. Vždyť třeba Jarabáci mají ve svých řadách tři

abstinenty. Takže jak sami vidíte, snaha o nějaké přesné vymezení stejných ksichtů vždycky bude narážet na nějaké ale.

Vidím, že se moje povídání začíná roztahovat do netušených rozměrů, proto bych si dovolil protentokrát za světem stejných ksichtů zatáhnout pomyslnou oponu a další otázky spojené s různými aspekty ksichtího života (vztah jednotlivé kapely - ksichty jakožto celek, zdali si ksichty mezi sebou závidí, jak vidí stejno-ksichtí svět média atd.) bych si s lakavým svolením pana šéfredaktora dovolil nadnést v příštím čísle této společenské revue.

Faker

Stejný ksichty Nad Královskou oborou (prosinec 2000)

Foto: Furie

podle lokalit inspirace se jednotlivé kapely liší. Myslím si, Festival stejnej ksichtů rozhodně patří k tomu zajímavějšímu, co se na domácí scéně za poslední roky představilo.

Oves

(www.freemusic.cz)

Tak to je triviální otázka - to je totiž sestava obličejů, kteří se snaží více či méně docílit stavu, kdy divák, ať zajde do kteréhokoliv klubu, kterýkoli festival, kteroukoliv kulturní akci na Slamniku, v Praze, Čechách (a časem určitě budou expandovat i dál...), bude při pohledu na pódium pořád hledět těm samým obličejům do ksichtu....

Kudyl

(Jarabáci, ND, dříve Klec a ještě dříve Naslouchejte hlasu vypravěče)

Jeden větší idiot než druhý, bez pardonů a s láskou.

Hanina Lundiaková

(Rudovous, dříve Trenér Norů)

Stejný ksichty se upřímně baví v klubu Vagón

Foto: Furie

HITY FESTIVALU STEJNEJCH KSICHTŮ

Zahraj si, zahraj!

Do šedivejch dnů

Hudba a text: Tomáš Zika

Písnička pochází z repertoáru skupiny **Monty Pičusův létající pes**

Do še - di - vejch dnů já dí - vám se zpří - ma
do dě - si - vejch snů kři - cím že ži - vot je pri - ma
a do tvech o - čí já bo - jím se dí - vat

*Dojít až tam,
kde dostávám hlad
Dojít na cestu,
kterou jsem znal
Teď už vím,
že jsem neprávem bral*

*Odmítnout svůj stín
a kráčet dál
Po stopách ptáků,
co jsem vidával
Vím, že se nepolepším,
tak zůstávám sám*

*Jednou přijde ten čas
a muž se usadí
Vítř přináší klid
a jednou odnese dech
Svůj osud dál musíš
nést na zádech*

KLEC

vydala své debutové CD
s názvem

15 písní o lásce

nahráno v červenci a srpnu 2001 ve studiu Live&Loud

Kontakt:

Martin Šmíd, tel: 0602/128 963, e-mail: martin@klec.cz

více aktuálních informací na www.klec.cz

Foto: Furie